

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/65/2021
Identifikačné číslo spisu: 2115011934
Dátum vydania rozhodnutia: 13.06.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2115011934.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13. júna 2023 v Bratislave, v trestnej veci obvineného E. Q. pre prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, ďalej pre pokračovací zločin úverového podvodu z časti dokonaného, z časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1, § 186 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 18. októbra 2018, sp. zn. 3To/51/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného E. Q. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „súd prvého stupňa“) z 25. januára 2018, sp. zn. 30T/126/2015 bol obvinený E. Q. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného v bode 1/ z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2/ až 4/ z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v časti v bodoch 2 a 4 dokonaného a sčasti v bode 3 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a v bode 5 z obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe v rozsudku uvedenom.

Súd prvého stupňa za to obvinenému uložil podľa § 186 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody na doživotie, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. a), b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s

maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil obvinenému aj trest prepadnutia vecí - jednoručnej kuše hnedo-čiernej farby zn. Škorpión a 7 kusov šípov zn. Bolts do tejto kuše s tým, že vlastníkom prepadnutých vecí sa v zmysle § 60 ods. 5 Trestného zákona stáva štát. Súčasne podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obvinenému uložený ochranný dohľad na 3 roky a podľa § 77 ods. 1 písm. a) až c) Trestného zákona mu boli uložené povinnosti po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, spočívajúce v oznamovaní probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v mieste bydliska potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať najmenej jedenkrát za 3 kalendárne mesiace; osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste bydliska najmenej jedenkrát za kalendárny mesiac; vopred oznamovať probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v mieste bydliska vzdialenie sa z miesta bydliska. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa uložil obvinenému aj povinnosť nahradiť poškodeným spoločnostiam CreditONE, s. r. o., škodu vo výške 100 eur a spoločnosti EuroFinancovanie, s. r. o., škodu vo výške 100 eur. So zvyškom nároku na náhradu škody tieto spoločnosti podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na podklade odvolania podaného prokurátorom Okresnej prokuratúry Trnava a obvineným, rozhodol uznesením z 18. októbra 2018, sp. zn. 3To/51/2018 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uložení ochrannom dohľade, a vo výrokoch o uložení povinností podľa § 77 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona s tým, že vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok zostal nedotknutý (I. výrok) a podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol (II. výrok).

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal obvinený E. Q. prostredníctvom ustanoveného obhajcu dovolanie, a to s poukazom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2020, sp. zn. 6Tdo/50/2019 bolo dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Obvinený proti uzneseniu krajského súdu podal opätovne dovolanie prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Karla Hyneka, v poradí druhé dovolanie, s poukazom na údajne naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. h), písm. i) Trestného poriadku, teda tým, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa a napokon, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený pomerne obsiahlym spôsobom zrekapituloval priebeh trestného konania a opätovne namietal, že jeho právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom, tak v prípravnom konaní orgánmi činnými v trestnom konaní, ako i neskôr zo strany oboch konajúcich súdov, a to v podstate tým, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané „oneskorene“ až po šestnástich mesiacoch od začatia trestného stíhania, a teda podľa jeho názoru, bolo poznačené zjavným účelovým a nezákonným taktizovaním orgánov činných v trestnom konaní, pričom v dôsledku takéhoto procesného postupu boli sťažené jeho obhajobné práva, a teda nemal vytvorené podmienky pre plné uplatnenie jeho procesných práv. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je podľa obvineného daný ak tým, že mu nebolo umožnené sa oboznámiť so všetkými dôkazmi a skutočnosťami, ktoré sa mu kladú za vinu. Uvedená procesná vada sa podľa jeho názoru preniesla aj na dôkazy zabezpečené v tomto štádiu trestného konania a to primárne vo vzťahu k „použitelnosti a zákonnosti“ svedeckej výpovede svedka X. A., ktorý mal v konaní podľa jeho názoru vystupovať de facto ako agent. Z rovnakého dôvodu považoval za dôkazne nepoužiteľné aj zvukové záznamy vyhotovované menovaným svedkom zo stretnutí, ktoré sa s obvineným uskutočnili v čase, kedy už spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom

konaní. V tomto kontexte poukázal aj na možnú neprocesnú manipuláciu s obsahom počítačových zariadení a nosičov dátových informácií, ktoré boli zaistené pri domovej prehliadke, ako aj znalecký posudok z odboru psychológie, ktorý podľa názoru obvineného vychádzal z takto nezákonne získaných dôkazov. Z uvedeného dôvodu namietal, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku), a ktoré významnou mierou oslabili jeho právo v konaní pred súdom úspešne sa brániť. Podotkol, že nezákonnosť dôkazov namietal v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom, konajúce súdy sa však s jeho námietkami nevysporiadali, v čom videl obvinený porušenie ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku upravujúceho náležitosti odôvodnenia rozsudku a v konečnom dôsledku porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. V ďalšej časti svojho dovolania obvinený namietal údajný zaujatý prístup sudcov k prejedávanej veci, či už v konaní pred súdom prvej inštancie alebo odvolacím súdom (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku). A napokon vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku v podstate namietal, že správnosť výroku o treste spočívajúci v uložení trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 ods. 1 Trestného zákona) s poukazom na zásady ukladania trestov § 34 ods. 3, ods. 5 písm. c) Trestného zákona a teda, že trest má postihovať len páchatel'a, a vplyv na jeho okolie by mal byť minimalizovaný; pri určovaní druhu a výmery trestu súd musí prihliadať na konkrétne okolnosti trestného činu, osobné pomery páchatel'a a možnosti jeho sociálnej reintegrácie, resp. presnejšie, poukaz na jeho údajnú neprímeranosť. V kontexte vyššie uvedených námietok obvinený vyslovil námietku aj voči právnej kvalifikácii skutku vymedzeného v bode 5/ rozsudku (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku), pretože zastáva názor, že v danom prípade neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozhodnutím krajského súdu, ako aj rozhodnutím okresného súdu bol porušený zákon a zrušil napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa (§ 386 ods. 2 Trestného poriadku) a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol, resp. podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku prikázal vec na prerokovanie a rozhodnutie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

V priebehu dovolacieho bolo najvyššiemu súdu dňa 2. decembra 2021 doručené podanie označené ako „doplnenie opakovaného dovolania“, v ktorom obvinený zotrval na svojich dovolacích dôvodoch, pričom uviedol v podstate totožnú argumentáciu vo vzťahu k uplatneným dovolacím dôvodom, ako boli uvedené jeho obhajcom. Prioritne opakovane vyslovil námietku voči právnej kvalifikácii skutku (uvedenej v bode 5/), pretože zastáva názor, že v danom prípade neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a navyše jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Následne bolo najvyššiemu súdu dňa 27. februára 2023 doručené podanie označené ako „doplnenia dovolania - usmernenie“, v ktorom vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. e), písm. g) Trestného poriadku poukazujúc na odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu namietal údajný zaujatý prístup sudcov k prejedávanej veci a opätovne nezákonnosť dôkazov obstaraných v predmetnom trestnom konaní.

Dovolanie bolo v zmysle § 376 Trestného poriadku zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor nevyužil svoje právo v zmysle § 376 Trestného poriadku a k podanému dovolaniu sa písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie

bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného E. Q. je potrebné ako nedôvodné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych procesných a hmotnoprávných vád. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa však týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich subsumpcie a hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu podľa § 371 Trestného poriadku, v opačnom prípade je dovolací súd oprávnený subsumovať námietky pod iný, zodpovedajúci dovolací dôvod tak, aby riadne podliehali dovolaciemu prieskumu, prípadne dovolanie vecne nepreskúmať, ak ide o námietky, ktoré nespádajú pod žiaden dovolací dôvod a sú v dovolacom konaní nepreskúmateľné (por. R 120/2012).

Navyše v prejednávanej veci obvinený podal v poradí už druhé dovolanie, v ktorom popri nových, doposiaľ neuplatnených argumentoch prevažne opakuje aj námietky prednesené v skôr podanom dovolaní, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 50/2019 z 10. júna 2020 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté. V tomto smere sa žiada uviesť, že aj pri rešpektovaní zjednocujúceho stanoviska Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PLz. ÚS 3/2014 z 22. októbra 2014, bolo by v rozpore s ustanovením § 392 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s ustanoveniami § 2 ods. 8 Trestného poriadku a § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku per analogiam a doktrínou právneho štátu vyjadrenou v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak by Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne preskúmať validitu námietok, ktoré už raz boli v dovolacom konaní preskúmané (*res iudicata*). Teda pokiaľ dovolací súd už raz právoplatne rozhodol, že určitá vecne uplatnená námietka nezakladá žiaden dovolací dôvod, nie je možné, aby v neskoršom konaní, na podklade neskôr podaného dovolania (tej istej alebo inej oprávnenej osoby podľa § 369 Trestného poriadku), dospel vo vzťahu k tejto námietke k odlišným záverom. Uvedené pritom platí bez ohľadu na to, či dovolací súd vo vzťahu k takto skôr uplatnenej námietke zaujal konkrétne stanovisko alebo nie, keďže vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky, ale aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 209/2004, I. ÚS 110/2007, I. ÚS 241/2007, I. ÚS 114/2008, IV. ÚS 541/2013, I. ÚS 487/2015, III. ÚS 258/2016, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Boicenco proti Moldavsku z 11. júla 2006, Ignatenco proti Moldavsku z 8. februára 2011, Michalko proti Slovensku z 21. decembra 2010), nie je povinnosťou súdu dať odpoveď na všetky nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie podstatný význam (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5Tdo/63/2018 z 15. novembra 2018, 4Tdo/42/2019 z 3. septembra 2019). Preto sa Najvyšší súd v odôvodnení (vo vzťahu k námietkam predneseným v skôr podanom dovolaní) obmedzuje len na poukázanie odôvodnenia svojho predchádzajúceho rozhodnutia v danej veci v celom rozsahu a odkázanie obvineného na odôvodnenie tohto už vyššie citovaného rozhodnutia v danej veci (sp. zn. 6Tdo 50/2019 z 10. júna 2020), v odôvodnení ktorého dostal vyčerpávajúce odpovede na svoje už skôr uplatnené dovolacie námietky.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak obvinenému bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo mu bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany čin nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.). Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu prepadnutia majetku za prečin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa - § 34 ods. 7 Trestného zákona.

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený namietal správnosť výroku o treste spočívajúci v posúdení právnej otázky, a to uloženia trestu odňatia slobody na doživotie podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona) s poukazom na zásady ukladania trestov § 34 ods. 3, ods. 5 písm. c) Trestného zákona a teda, že trest má postihovať len páchatel'a, a vplyv na jeho okolie by mal byť minimalizovaný; pri určovaní druhu a výmery trestu súd musí prihliadať na konkrétne okolnosti trestného činu, osobné pomery páchatel'a a možnosti jeho sociálnej reintegrácie.

Pre správnu subsumpciu námietok obvineného k výroku o treste považuje dovolací súd za potrebné poukázať na vzájomnú konkurenciu uvedeného dovolacieho dôvodu s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011 - III.).

Z tohto pohľadu má ustanovenie § 47 Trestného zákona kogentnú povahu, a preto dovolací prieskum správnosti jeho použitia spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a nie pod písm. h) § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, možno uplatniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že

- a) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a
- b) nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Ustanovenie § 47 ods. 1 Trestného zákona o trest odňatia slobody na doživotie teda stanovuje taxatívny výpočet podmienok, ktoré musia byť splnené kumulatívne, aby bolo možné túto výnimočnú sankciu použiť. (R 4/2000).

V posudzovanej veci Najvyšší súd môže vo vzťahu k obsahu predchádzajúcich odsekov len stručne poznamenať, že už okresný súd sa dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami podstatnými pre

vyslovenie splnenia zákonných podmienok podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona (strany 90 až 95 odôvodnenia rozsudku). Správnosť úvah pri uložení trestu odňatia slobody na doživotie potvrdil aj krajský súd ako súd odvolací. Najvyšší súd ako súd dovolací si tam podrobne rozvedené závery v úplnosti osvojil; preto bez potreby ich zbytočného opakovania na ne poukazuje.

Vo vzťahu k argumentácii dovolateľa navyše Najvyšší súd uvádza, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá prakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napríklad spôsob spáchania činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatel'a a jeho rodiny), či možnosť jeho nápravy. Tak ako pri rozhodovaní o vine aj pri rozhodovaní o treste, sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z okolností prípadu individuálne aj v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

K tomu však je potrebné uviesť, že samotná primeranosť trestu, resp. presnejšie poukaz na jeho údajnú neprimeranosť, nemá z pohľadu dovolania význam. Inak povedané, dovolacom konaní sa primeranosť trestu neskúma (R 5/2011).

Senát najvyššieho súdu na základe vyjadreného jednomyselne dospel k záveru, že v rozsahu námietok obvineného E. Q. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, a preto ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.